

A punt per a les vacances

Â

Ja hi som. Ja hi hem arribat. Ja som a ple estiu. La xafogor típicament manresana ens recorda que ja és juliol i que aviat arribaran les vacances, les nostres, vacances, les dels grans, perquè abans que la climatologia ens marqués el calendari, ja ho havíem notat, que era estiu. Alguns ja en feien, de vacances.

El 21 de juny passat la canalla va ser alliberada de les seves tasques estudiantils i altres rutines extraescolars. Vuitanta-dos dies per endavant per gaudir de l'estació més calorosa de l'any, però també la més amena. Vuitanta-dos dies per gaudir de platja, muntanya, lectures, banys, sol, ombra!, passejades i migdiades, amb un horari lax i despreocupat. Vuitanta-dos dies per endavant.

Com ja és habitual, els últims dies de curs escolar els pares comencem a dir i sentir les frases típiques d'aquesta època -a part de preguntar per quan, les vacances-: "Com ho fareu, amb els nens?", "A quin casal els heu apuntat?", "Us combineu les vacances, amb la parella?". I la resposta majoritària és que vaja, com cada any, ho farem com podrem.

Per norma general, la diferència de dies de vacances entre grans i xics és indiscutible. En el millor dels casos, si es té un horari flexible o et pots permetre demanar un permís extra a la feina podràs estar més temps amb les criatures, però això no treu que aquest temps no s'hagi d'ocupar amb una (o diverses) activitats diferents, perquè els dies són molt llargs i no volem que es passin el dia davant de les pantalletes. Per això parlem de col·locar la canalla i fem graelles impossibles per liquidar els vuitanta-dos dies amb avis, casals i altres *canguratges*.

Llegia l'altre dia un article de Carles Capdevila (un dels gurus educacionals amb més sentit de l'humor) que ens animava a gaudir d'aquests períodes vacacionals de la canalla, tot i ser innegable la dificultat de la conciliació familiar en temps estival. I vaig pensar que potser sí, que ho enfoquem malament. Ens costa d'acceptar que la nostra rutina --que continua essent rutina uns cinquanta dies més-- es veu alterada irremeiablement i no som capaços d'assaborir les flexibilitats que aquesta nova rutina ens atorga --vespres més relaxats, esbarjo més familiar, orxates improvisades. Durant el curs volem i necessitem més temps per gaudir dels nostres fills i a l'estiu ens queixem que no sabem què fer-ne. Algun dia n'aprendrem, però... segurament ja haurà passat un altre estiu!